

Zoals jullie op de Herfstgroet hebben kunnen zien, zijn we veilig afgemeerd op onze winter bestemming in Fiumicino. We verblijven hier alweer 4 weken zonder ons te vervelen. De dagen glijden als zand door onze vingers en de weken vliegen voorbij. Het is dan ook wat later dan we voorzien en beloofd hadden, dat het laatste bijzonder mooie stukje van onze reis in de vorm van het reisverslag jullie bereikt.

Uit (31-3-2005) en weer thuis in Fiumicino (5-10-2005) levert de volgende score op:

In 7 maanden 1895 zeemijlen afgelegd, waarvan 209 uren op de motor, met doorgaans een snelheid van 5 mijl/hr. Dit betekent dat we deze zomer maar iets minder dan de helft van de afstand hebben kunnen zeilen.

Veel te weinig dus en we hopen het volgende seizoen weer wat meer goede zeilwind te hebben. Het rondje Sardinië hebben we bijna helemaal kunnen zeilen, terwijl het rondom Sicilië schering en inslag was dat er te veel of te weinig wind stond door de dagelijks overtrekkende zware onweersbuien. Dat was nog wel in de maanden augustus en september wat deels het hoogseizoen is in Italië.

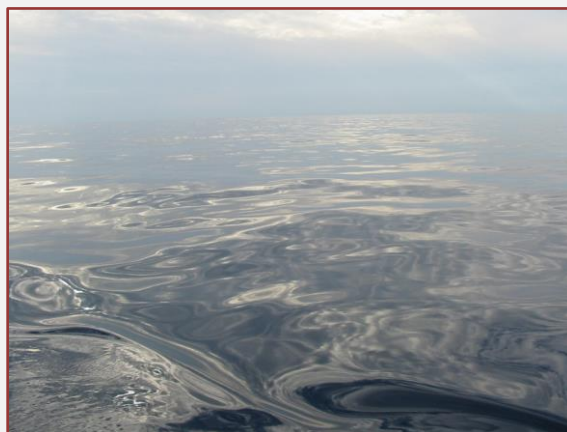

geregeld motorsailend hopten. Dit laatste gedeelte van de reis, bracht ons langs hooggelegen stadjes, mooie eilanden, verlaten marina's, schitterende ankerplaatsen en bijzondere historische bezienswaardigheden.

Dwalen op hoog niveau

Vanuit het idyllische vissersplaatje [Bangara](#), waarjachten een schaars fenomeen zijn, vertrekken we naar [Tropea](#), een dagtochtje van 25 mijl.

In de pilot wordt dit plaatsje beschreven als een must. Niet alleen omdat de marina van alle gemakken is voorzien (zoals een wasmachine) maar ook vanwege het spectaculaire uitzicht dat je krijgt na de 196(!) traptreden naar het stadje te hebben geklommen.

Zelfs de Italiaanse zeilers beklagden zich over het "slechte" weer. Ook de laatste etappes, noordwaarts langs de kust van Italië, waren overwegend dagen met een lichte bries waarop we

De laatste herfstige mijlen naar de overwintering plek

Het plaatsje zelf ligt op een uitstekende rotspunt en je hebt een 275° uitzicht over zee, schitterend! Op een hoge los staande rots aan het strand, is een kerk gebouwd die veel bezoekers trek vanwege de bouwvorm en het interieur. Wij hebben even genoeg van het trappen lopen en bewonderen de kerk alleen vanaf ons uitzichtpunt.

Via allerlei kleine nauwe kronkelige, op- en neergaande straatjes

dwalen we een paar uur door dit oude stadje zonder ons te vervelen en maken een pitstop voor een hapje eten.

Na 3 ontspannen dagen, vertrekken we met een ZW-windje 3, op 17 september vanuit Tropea naar [Cetraro](#), 53 mijl noordelijker.

Tussen Tropea en Cetraro ligt namelijk geen marina of beschutte ankerplaats waar we qua diepte terechtkunnen en een beschutte plek hebben we wel nodig vanwege het slechte weer wat voor de volgende dag wordt voorspeld.

Een drupje regen

Het slechte weer wacht echter niet tot de voorspelde dag en onderweg bouwt zich voor onze neus een gigantische onweersbui op. De lucht wordt inktzwart terwijl het langzaam helemaal windstil wordt.

Omdat we niet weten of er veel wind in die bui zit, halen we uit voorzorg het hele grootzeil maar weg. (in onze haast trekken we zelfs de pees van het grootzeil los van het zeil, sh.t!, dat betekent repareren)

Na een uur zwarte lucht zonder wind of regen wordt de lucht gewoon weer lichter. Als we denken dat het onheil voorbij is (buitje opgelost of zoiets) barst er toch een giga-regenbui los, het lijkt de zondvloed wel! We hebben nog nooit zoiets over ons heen gehad of gezien. Binnen 10 seconden staan we te soppen in onze ijlings aangeschoten schoenen terwijl de regen in watervallen van ons zeilpak neerstort. Er valt zoveel regen naar beneden dat het zicht minder dan 20 meter is terwijl onze 8 afvoerpijpen in het dek (doorsnee 30 mm) het niet aan kunnen. Het water gorgelt vanaf de boeg naar achteren en verlaat ijlings via de hekstoel het dek. Het is vergelijkbaar met de Niagara Falls! Waarschijnlijk is deze hoeveelheid regen meer gebruikelijk in tropische regenbuien echter, voor ons is het ongekend. Na de bui schijnt het zonnetje weer of er niets gebeurd is!

Schuilen en schommelen

Gelukkig is er voor ons nog een mooi plekje in Cetraro. Netjes langsscheeps aan de binnenkant van de nieuwe gratis steigers. Zoals de weersvoorspelling beloofde, razen de volgende 3 dagen donkere zwarte lichten met schitterende wolkenformaties langs het firmament. Uit die lichten storten met regelmaat zware onweersbuien en slagregens op ons neer, sommige zelfs met hagel. Tijdens zulke buien gaat de Zeezwaluw aan de binnenkant van de steigers, in de met breakwaters (golfbrekers aan de haveningang) beschermde haven, vreselijk te keer.

De laatste herfstige mijlen naar de overwintering plek

De deining weet zich namelijk toch nog binnen te dringen bij 8+ Bft in vlagen!

Tussen de buien door, kunnen we af en toe even de benen strekken of gezellig kletsen met Peter en Meri van de "Samen" een Nederlandse zeilboot die ook ligt te schuilen. Na 3 dagen is de lucht weer geklaard en kunnen we verder. Ieder gaat zijns weegs, de een zuid- en de ander noordwaarts.

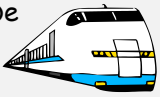
Med-mooring in de herkansing

Na 1 nachtje in [Camerotta marina](#) vertrekken we naar de haven van [Agripoli](#). We hebben van medezeilers gehoord dat je vanuit Agripoli heel gemakkelijk per trein naar Pompei kunt reizen. De haven is veilig genoeg om je schip een dagje alleen achter te laten. Terwijl dat in Napels wat dichterbij Pompei ligt, niet aanbevolen wordt. Als we aankomen is er in de 3 marina's geen plaats voor ons, maar aan de stadskade veroveren we met de Med-mooring nog een mooi plekje.

De volgende dag gaan we de stad in om uit te vinden waar het treinstation is en hoe laat de treinen vertrekken. De stad blijkt veel groter dan we in eerste instantie dachten en na een gezellige wandeling via mooie winkelstraten, vinden we aan het andere einde van de stad het station. We lopen terug langs een weg die steil oploopt aan de zee kant en komen uit in het oudste gedeelte van het stadje. Vanaf een terras bij de middeleeuwse kerk worden we verrast door een schitterend uitzicht over de haven en we zien ons bootje daar als een notendopje aan de kade liggen.

Een heel bijzonder historisch uitje

De volgende morgen staan we vroeg op, zodat we met de trein van 10 uur mee kunnen. We zijn wat te vroeg en nemen een kopje koffie in de stationsrestaurant (heet hier tabacchi) en raken in gesprek met een aardige politieagent.

Hij is geïnteresseerd in wie we zijn en waar we heen willen (hij spreekt goed Duits) en hij verzorgt voor ons een up-to-date dienstregeling zodat we ook de vertrektijden hebben als we terugreizen uit Pompei. De trein waarmee we reizen is erg comfortabel en luxueus, met stroomaansluitingen voor je laptop.

Na een uurtje staan we in het centrum van het moderne Pompei vlakbij de centraal gelegen kathedraal "Lady of the Rosary".

Vlak bij het station vinden we een toerist-informatie en de dame achter de balie is helemaal in haar nopjes als ze merkt dat we uit Nederland komen.

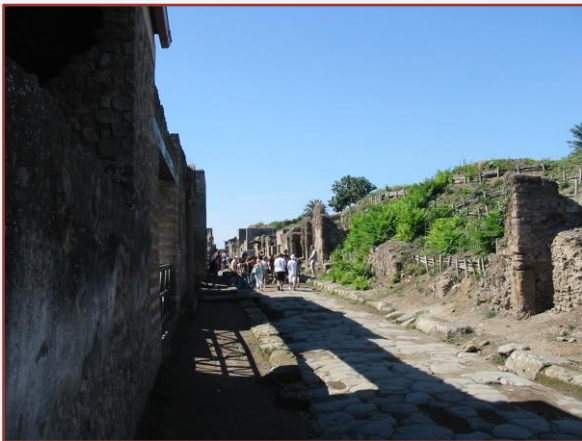
De laatste herfstige mijlen naar de overwintering plek

Zelf is ze 25 jaar geleden een aantal dagen in Nederland geweest en door meerdere vriendelijke mensen geheel belangeloos rondgeleid. Ze heeft dat zo erg gewaardeerd, dat wij nu van haar een schat aan informatie krijgen. Overladen met folders, mondeling informatie en niet alleen over het hedendaagse- en historisch Pompei maar ook over bezienswaardigheden in de directe omgeving. We bedanken haar uitbundig en gaan eerst op pad naar het historisch Pompei. Het blijkt min of meer geïntegreerd ligt in de hedendaagse moderne stad.

We hebben weer eens geluk want er wordt vandaag geen entree geheven in verband met bijzondere dagen. We kopen een plattegrond van het historisch Pompei en wandelen in een parkachtige omgeving een stuk langs de oude muur voor het pad ons de "stad Pompei" inleidt.

Dan worden we beiden toch wel heel even stil voor ons ligt een echte stad!

Pompei

We zien hoofdstraten en zijstraten, aan weerskanten van elke straat staan huizen en winkels. Allemaal zonder daken dat wel, want de daken waren ingestort door de uitbarsting van de Vesuvius in 79 A.D. die de stad onder een laag van 6 meter as en rots begraven heeft.

We worden overweldigd door de grote van de stad en de goede staat waarin deze na de opgraving tevoorschijn kwam en geconserveerd is.

De laatste herfstige mijlen naar de overwintering plek

Hele pleinen met originele mozaïeken liggen er of ze gisteren geplaatst zijn. Van de tempels (Zeus, Apollo) zijn de omtrekken en vormen goed herkenbaar door de deels nog staande Korinthische zuilen.

We lezen in de beschrijving dat de stad gebouwd was op 66 hectare grond en 20.000 inw. had. Het moet in die tijd een enorm grote en rijke stad zijn geweest. Momenteel is 45 hectare opgegraven en voor het grootste deel ook te bezichtigen. De opgravingen hebben een schat aan gewone dagelijkse gebruiksvoorwerpen (potten, schalen, amforen etc), mozaïeken en kunstwerken opgeleverd.

Op de muren van de huizen vele bijzonder mooie fresco zijn te bewonderen. In een bepaald stukje van de stad zijn "lichamen" in vitrines tentoongesteld. We dachten eerst, dat het versteende lichamen waren. Het blijkt echter dat de lichamen van de inwoners die bedolven werden onder de hete as en snel stollende lava, als het ware verdampten. In de gesinterde as worden wel de holle vormen van menselijke lichamen gevonden maar geen resten meer. Deze "holtes" zijn volgegoten met gips en na voldoende uitharding van het gips wordt de as-mal verwijderd.

De op deze wijze verkregen gipsen-figuur ziet eruit als een echt lichaam en tot in het kleinste detail is alles herkenbaar, sommigen zien eruit of ze slapen, onvoorstelbaar.

Wij hadden voor ons bezoek aan Pompei ons niet gerealiseerd dat de oude stad zo groot en uitgestrekt was waar duizenden mensen in luttele uren de dood vonden. Het blijkt dat lezen over een historische ramp en het ter plaatse geconfronteerd worden met het gegeven, twee verschillende dingen zijn. In elk geval heeft het op ons, heel veel indruk gemaakt. Nog een paar mooie fotos als toegift'

*Straat kraam met vershoud
bakken*

*Forum met Vesuvius in
achtergrond*

Teatro grande

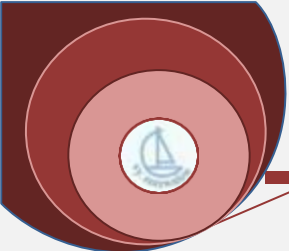

Capri

© SY Zeezwaluw 2017

Eiland hoppen via mooie ankerplekken

De 25ste september vertrekken we uit Agripoli en de koers wordt NW gelegd, richting het wereldberoemde celebratie [eiland Capri](#). Ook deze dag wordt gekenmerkt door een heerlijk zonnetje maar helaas weinig wind.

De laatste herfstige mijlen naar de overwintering plek

Motorsailend kunnen we tot vlakbij het eiland komen. Aan de ruige zuidkant is een natuurlijke overspanning waar je onderdoor kunt varen terwijl je daar foto's van maakt, vele motorboten doen dat dan ook. Wij ontwikkelen niet zulke aspiraties en varen richting de enige ankerplek (diepte beneden de 10 m), die helaas al erg vol ligt.

We besluiten om via de westkust van Capri naar het 18 mijl noordelijker gelegen [eiland Ischia](#) te varen. Aan de zuidkant van Ischia vinden we in de St. Angelo baai, net voor het strand en in het laatste daglicht een mooie beschutte ankerplek.

Oktober komt steeds dichterbij en na een luier dagje op de ankerplek vertrekken we met weemoed de 27ste met de belofte dat we volgend voorjaar terugkomen om op de wal rond te kijken.

De volgende stop is na 38 mijl op het iets kleinere eiland Ponza en we vinden in de kleine [Cala Inferno](#) nog net een ankerplekje.

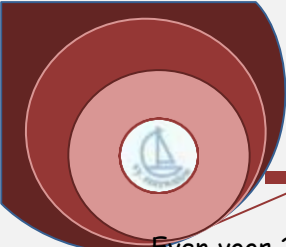
In de pilot wordt deze ankerplek beschreven en de naamgeving uitgelegd. De rotsen rondom de baai zijn bijna spierwit waardoor het zonlicht het effect van een inferno geeft. We zien er weinig van omdat om 4 uur 's middags het zonnetje onvoldoende hoogte heeft om het effect te laten zien. In de baai ligt een commercieel vrachtschip ten anker en achter met lijnen naar de wal. Een deel van de bemanning is de romp aan het verven terwijl een dikke gele slang richting wal loopt en doet vermoeden dat ondertussen de lading gelost wordt. Net voor donker gaat de boot ankerop en een man in een klein bootje komt naar ons toe. Hij meldt dat we de volgende ochtend om 6 uur weg moeten zijn omdat dan het volgende schip komt ankeren. De baai is te klein om de manoeuvre met het schip uit te voeren als wij er ten anker liggen. We beloven (al is het met frisse tegenzin) dat we om 6 uur ankerop zullen gaan.

Na een kort nachtje gaan we om 5.20 uur ankerop, in het donker met de navigatieverlichting aan, in korte broek en zonder wind verlaten we de ankerplek, dus ruimschoots op tijd. Na de nauwe, ondiepe en met rotsen bezaaide passage aan de noordkant van Ponza, kan de motor af. We zeilen NW weer richting vasteland.

Tot 12 uur kunnen we op een heel licht windje zeilen, daarna is de wind weer geheel wegzakt en vervolgen we onze weg motorsailend naar [Anzio](#). Om half 2 valt het anker voor het strand en naast de vissershaven. De hele middag genieten(!) we van de 50-tig thuiskomende en full-speed varende vissersschepen die een enorme deining veroorzaken en we behoorlijk liggen te rollen. Maar ach we denken nog, het zal wel afgelopen zijn als de avond valt, niet dus, ze komen allemaal na het lossen van de lading weer naar buiten, richting zee. Als 's nachts ook nog de wind wegvalt terwijl de deining uit zee blijft hebben we nog steeds een rollend bedje.

Om halfnegen hebben we er genoeg van, gaan ankerop en zeilen naar Fiumicino. Onderweg komen we nog De "Maid" van Heidrun en Richard tegen op tegenkoers. Op 50 meter afstand van elkaar varende, maken we schitterende foto's, van elkaars schepen onder zeil.

De laatste herfstige mijlen naar de overwintering plek

Even voor 2 uur zijn we bij de voetbrug in de rivier de Tiber in Fiumicino. De brug draait al om 2 uur en even later liggen we vlak voor de hefbrug aan de kade afgemeerd. De hefbrug is nog steeds niet operationeel horen we de volgende dag van Michael van Constellation Nautica.

Hij vertelt ons, dat in het weekend de brug getest wordt en dat de brug mogelijk op maandag weer volgens schema zal gaan draaien. We spreken af dat we maandagmorgen om 11 uur nog even langskomen wanneer het hem schikt dat we door de brug komen en geheel tevreden en opgelucht lopen we terug naar de Zeezwaluw.

Als 's avonds om 9 uur de voetbrug voor de laatste keer opengaat, komt er nog een zeilboot binnen. Geholpen door de Guardia Costiera worden ze keurig achter ons geparkeerd. Vervolgens komt de man van de Guardia Costiera ons vertellen dat we niet mogen blijven liggen en de eerst mogelijke brugopening (7 uur 's ochtends) terug moeten nemen.

Wanneer we vertellen dat we de 1ste oktober bij de werf een ligplaats hebben en maandagmorgen als de hefbrug draait er heen gaan, mag niet baten. Totdat de brug draait (weer operationeel is na een reparatie van 2,5 maand) moeten we ergens anders wachten. Het blijkt dat de regel van 1 week gratis liggen aan de stadskade voor passanten, niet meer geldig is.

Jachten worden sinds dit voorjaar naar de nieuwe (vreselijk dure) jachthaven [Porti di Roma](#) in Ostia gedirigeerd. Uiteraard zijn we niet erg gelukkig met deze nieuwe regel en de volgende ochtend

met de eerste brugopening om 7 uur verlaten we Fiumicino weer. We varen de 5 mijl terug naar de nieuwe jachthaven in Ostia waar we in een aanlandig windje 5 Bft om 10 uur binnensurfen. Als we een plaatsje bespreken voor 3 dagen (€93,-) blijkt dat de prijzen nog meevallen nu het winterseizoen is aangebroken.

Uiteindelijk verblijven we 5 dagen in Porti di Roma voordat de hefbrug weer operationeel is en op 5 oktober komen we aan bij [Constellation Nautica](#) in Fiumicino en zit ons "eilandenrondje" en het zeilseizoen er weer op.

We zijn we terug bij onze vrienden, de muskusratten in de Tiber.

—/—

